

Arrest

nr. 262 866 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2021 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 14 juni 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2019 werd ingediend door :

S., I. (...) (R.R. xxx)

Geboren op (...).1956

Nationaliteit: Albanië

Ook gekend als: H., M. (...), geboren te B.-t. (...) op (...).1956, Nationaliteit: Servië en Montenegro

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 23.10.2000 een asielaanvraag indiende onder een valse identiteit en nationaliteit. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 25.06.2003 met een beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 22.06.2004 dient hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9.3 die wordt goedgekeurd op 29.06.2007. Betrokkene maakt hierbij gebruik van een Joegoslavisch paspoort dat later blijkt te behoren tot een reeks blanco paspoorten die gestolen werden op het ministerie van Buitenlandse Zaken te Belgrado. Betrokkene wordt op 28.09.2007 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en op 14.10.2009 wordt hij in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 25.09.2014. Op 07.10.2014 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe B-kaart, geldig tot 26.09.2019. Op 30.05.2015 wordt deze B-kaart echter in beslag genomen door de politie in het kader van een fraudeonderzoek. Betrokkene wordt op 17.10.2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar naar aanleiding van dit onderzoek door het Hof van Beroep te Gent. Betrokkene heeft bijgevolg doelbewust de Belgische overheid jarenlang misleid door het aannemen van een valse identiteit en nationaliteit en daarbij gebruik makend van een gestolen paspoort. De vaststelling van het bedrieglijk handelen, volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij de vader is van twee Belgische kinderen en de grootvader van vier Belgische kleinkinderen waarmee hij veelvuldig contact zou hebben en een hechte familie zou vormen. Het feit dat zijn twee kinderen de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat ook zijn kleinkinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene enkel een kopie van de identiteitskaart van zijn Belgische kinderen voorlegt en verder geen enkel stuk dat op zijn familieleden betrekking heeft en dat hij niet met één van hen samenwoont. Er is dan ook geen sprake van een gezinseenheid en evenmin wordt er enig bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij aanhaalt dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Hij benadrukt in dit kader dat hij reeds meer dan 18 jaar

in België woont, dat hij twee Belgische kinderen en vier Belgische kleinkinderen heeft zodat er aangenomen kan worden dat hij een privéleven in België heeft. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad twee meerderjarige kinderen heeft die over de Belgische nationaliteit beschikken en dat zijn dochter twee kinderen heeft die eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij een loutere bewering dat zij een hechte familie vormen maar ter staving hiervan legt betrokkene enkel de identiteitskaarten van zijn kinderen voor, wat onvoldoende is om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Wat betreft zijn hechte sociale banden opgebouwd gedurende zijn beweerde verblijf van 18 jaar legt betrokkene geen enkel stuk voor, ook wat betreft zijn zakelijke relaties legt betrokkene geen enkel bewijsstuk voor. Betrokkene toont dan ook niet aan dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij Albanië nagenoeg niets of niemand meer heeft. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 44 jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Bulgarije maar dat hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers. Bovendien valt niet in te zien waarom de verzoeker, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeker heeft in zijn aanvraag geenszins enig begin van bewijs naar voor gebracht die aantoont dat het voor hem onmogelijk is om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020).

Betrokkene beroept zich op zijn leeftijd als buitengewone omstandigheid waarbij hij stelt dat hij thans 63 jaar oud is en dat hij op zijn ouderdom dan ook de aanwezigheid van zijn familie behoeft. Echter, we stellen vast dat het hier om een loutere bewering gaat. Noch huidige aanvraag 9bis noch het administratief dossier van betrokkene bevatten stukken die erop wijzen dat betrokkene door zijn leeftijd hulpbehoevend zou zijn of nood zou hebben aan ondersteuning van zijn familieleden. Bovendien stellen we vast dat betrokkene niet samenwoont met zijn in België wonende familieleden. Het is aan betrokkene om zijn bewering te ondersteunen met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn doorgedreven integratie als buitengewone omstandigheid omdat het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt gezien zijn aangehaalde verblijf sinds 2000. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van zes deelcertificaten Nederlandse taallessen gevolgd in 2014 en 2015. Het gaat hier bovendien om het allerlaagste niveau Nederlands, namelijk Breakthrough. Betrokkene maakt zijn aangehaalde doorgedreven integratie dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene beroept zich op de elementen van integratie en verblijfsduur als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat hij sociale banden opgebouwd zou hebben met vele vrienden en kennissen, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij thans dan ook zeer goed Nederlands zou spreken en dat hij zes deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Op 9 juni 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 14 juni 2021 ter kennis werd gebracht. Deze bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: S., I. (...)

geboortedatum: (...).1956

geboorteplaats:

nationaliteit: Albanië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als H. M. (...), geboren op (...).1956, nationaliteit: Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

De B-kaart van betrokkene is vervallen sinds 26.09.2019. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat verzoeker, die zich in een identieke situatie bevindt als andere personen en die een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden.

Meer bepaald voldoet verzoeker aan de bepalingen inzake lange asielprocedures zoals voorzien in de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ waarbij personen wiens asielprocedure langer dan 4 jaar duurde, geregulariseerd werden.

Dat de asielprocedure van verzoeker meer dan 4 jaar geduurd heeft en zijn verblijf bijgevolg dient geregulariseerd te worden, zoals het verblijf van alle anderen met een 4 jaar lange asielprocedure.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

3.1.2. De Raad merkt op dat de verwerende partij op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria (waaronder het criterium van de lange asielprocedure) worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructies van 19 juli 2009 werden echter vernietigd bij arrest van de Raad van State met nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Het feit dat de verwerende partij in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet, kan hoe dan ook niet leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. De verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker enkel de aangehaalde schending van het gelijkheidsbeginsel concreet toelicht, terwijl hij nalaat om te verduidelijken op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden is.

Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.2.1.

Overwegende dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van verzoeker niets als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanzien, nu deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarmee ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003¹ de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht als buitengewone omstandigheden, gelet op het feit dat verzoeker de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op de aanwezigheid van zijn Belgische kinderen en kleinkinderen en hij in Albanië niemand meer heeft.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004² de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW A.(...) deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagements te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoeker niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoeker zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, waar hij is aangekomen in 2000, en waar hij geïntegreerd is en zijn kinderen jarenlang naar school gingen, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn kennis van de taal, werkwilgheid en de aanwezigheid van zijn Belgische (klein)kinderen, geen omstandigheden zouden uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoeker dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten

gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij zijn aanvraag heeft ingediend in België.

Dat bovendien geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoeker thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing³.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoekers aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" ⁴.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verwierpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet en aan de algemene motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

2.2.2.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker zijn aanvraag vanuit Sofia in Bulgarije diende in te dienen en niet aantoonde dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de machtiging tot verblijf in te dienen.

Dat verweerder dan ook volledig voorbijgaat aan de rechtspraak van de Raad van State die gesteld heeft dat :

"Considérant qu'il résulte des alinéas 2 et 3 de l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980 précitée que la demande d'autorisation de séjour doit en principe être introduite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour (sic) le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger sauf si des circonstances exceptionnelles justifient qu'elle soit introduite en Belgique; que contrairement à ce que relève la décision attaquée, les requérants ont fait valoir des éléments précis à l'appui de leur allégation quant à ce, à savoir le fait, non contesté par la partie adverse, de ne pouvoir effectuer dans leur propre pays les démarches prévues par l'article 9, alinéa 2, précité, étant donné l'absence de poste diplomatique ou consulaire belge au Kosovo, et de n'être pas autorisés au séjour à Tirana ni à Sofia, ville où la démarche devrait être faite" (RvS, 11 mei 2004, nr. 139.269).

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending uitmaakt van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht."

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk

met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en beargumenteerde wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

In de eerste bestreden beslissing wordt in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt wel degelijk over zijn integratie gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op zijn doorgedreven integratie als buitengewone omstandigheid omdat het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt gezien zijn aangehaalde verblijf sinds 2000. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van zes deelcertificaten Nederlandse taallessen gevolgd in 2014 en 2015. Het gaat hier bovendien om het allerlaagste niveau Nederlands, namelijk Breakthrough. Betrokkene maakt zijn aangehaalde doorgedreven integratie dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene beroept zich op de elementen van integratie en verblijfsduur als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat hij sociale banden opgebouwd zou hebben met vele vrienden en kennissen, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij thans dan ook zeer goed Nederlands zou spreken en dat hij zes deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De verzoeker toont niet aan in hoeverre deze motivering niet afdoende zou zijn in het licht van de formele motiveringsvereiste. In tegendeel, hij brengt terzake een inhoudelijk betwisting naar voor die niet de formele maar wel de materiële motiveringsplicht betreft. Hieruit blijkt reeds dat de opgegeven

motieven hem voldoende in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker voert aan dat de eerste bestreden beslissing ten onrechte stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en zijn integratie *ipso facto* moeten worden beschouwd als elementen die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. In dit verband verwijst de verzoeker naar de rechtspraak van de Raad van State die al heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de ontvankelijkheid van de aanvraag. In het bijzonder verwijst de verzoeker naar de arresten met nummers 118.953 en 135.090 van respectievelijk 30 april 2003 en 21 september 2004 van de Raad van State. De verzoeker laat dan ook gelden dat de eerste bestreden beslissing niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening kunnen worden gebracht, dit gelet op het feit dat hij de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, gelet op de aanwezigheid van zijn Belgische kinderen en kleinkinderen en hij in Albanië niemand meer heeft.

In de eerste bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2000 in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat hij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zou hebben, dat hij sociale banden opgebouwd zou hebben met vele vrienden en kennissen, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij thans dan ook zeer goed Nederlands zou spreken en dat hij zes deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, vindt de voormelde stelling van de verwerende partij wel degelijk steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat de verzoeker dienstig kan verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad

van State, te meer nu hij niet aantoont dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door hem aangehaalde zaken gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak.

De verzoeker betoogt dat hij zijn volledige bestaan terug heeft opgebouwd in België waar hij is aangekomen in 2000 en waar hij geïntegreerd is en zijn kinderen jarenlang naar school gingen zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving in combinatie met zijn kennis van de taal, zijn werkwillegheid en de aanwezigheid van zijn Belgische (klein)kinderen geen omstandigheden zouden uitmaken die het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst zelfs al zou dit tijdelijk zijn. De verzoeker merkt nog op dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn omdat de verweerder geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer hij een aanvraag in zijn land van herkomst zou indienen. De verzoeker stipt aan dat gelet op zijn verknochtheid en zijn *“geworteld zijn”* in de Belgische samenleving hem niet kan worden verweten dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Over de lange duur van het verblijf, de aanwezigheid van familieleden in België en de integratie van de verzoeker in België wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij de vader is van twee Belgische kinderen en de grootvader van vier Belgische kleinkinderen waarmee hij veelvuldig contact zou hebben en een hechte familie zou vormen. Het feit dat zijn twee kinderen de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat ook zijn kleinkinderen over de Belgische nationaliteit beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene enkel een kopie van de identiteitskaart van zijn Belgische kinderen voorlegt en verder geen enkel stuk dat op zijn familieleden betrekking heeft en dat hij niet met één van hen samenwoont. Er is dan ook geen sprake van een gezinseenheid en evenmin wordt er enig bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Betrokkene beroept zich op zijn doorgedreven integratie als buitengewone omstandigheid omdat het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt gezien zijn aangehaalde verblijf sinds 2000. Betrokkene beperkt zich tot het voorleggen van zes deelcertificaten Nederlandse taallessen gevolgd in 2014 en 2015. Het gaat hier bovendien om het allerlaagste niveau Nederlands, namelijk Breakthrough. Betrokkene maakt zijn aangehaalde doorgedreven integratie dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene beroept zich op de elementen van integratie en verblijfsduur als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag

in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019)."

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De verzoeker betwist bovendien niet dat hij inzake de beweerd doorgedreven integratie slechts zes deelcertificaten Nederlandse taallessen gevolgd in 2014 en 2015 van het laagste niveau Nederlands (*Breakthrough*) voorlegde en dat hij niet samenwoont met zijn familieleden. De wijze waarop de verweerder de aanwezigheid van zijn familieleden, het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van de verzoeker apprecieerde, is dan ook niet kennelijk onredelijk en de verzoeker toont met zijn betoog niet *in concreto* aan dat deze elementen het voor hem, in weerwil van de duidelijke motieven die hierboven worden weergegeven, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en zo een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken.

Waar de verzoeker stelt dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk is, omdat er enkele verplichting is om via de reguliere procedure vanuit het land van herkomst effectief een machtiging tot verblijf af te leveren, doet dit betoog geen afbreuk aan het gegeven dat het onderzoek van de buitengewone omstandigheden er enkel toe strekt na te gaan of de verzoeker elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Hierbij dient niet reeds vooruit te worden gelopen op de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, zodat het evident is dat de verweerder geen garantie kan geven aan de verzoeker dat zijn aanvraag ook gegrond zal worden verklaard en hij zal kunnen terugkeren naar België. Bij een eventuele ongegrondheidsbeslissing kan de verzoeker overigens nog steeds in rechte opkomen tegen de alsdan genomen weigeringsbeslissing. Dit betoog is dan ook niet van aard om aan te tonen dat de verweerder een ingeroepen buitengewone omstandigheid incorrect of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. De Raad benadrukt bovendien dat indien de aanvraag in België wel op ontvankelijk wijze is ingediend, er evenmin een verplichting geldt om de verblijfsmachtiging ten gronde toe te staan.

De verzoeker viseert tevens de volgende passage uit de eerste bestreden beslissing, die volgens hem strijdig is met het arrest met nummer 139.269 van 11 mei 2004 van de Raad van State:

"Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat hij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Bulgarije maar dat hij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Bulgarije volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Bulgarije. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers. Bovendien valt niet in te zien waarom de verzoeker, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeker heeft in zijn aanvraag geenszins enig begin van bewijs naar voor gebracht die aantoont dat het voor hem onmogelijk is om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije (RVV, arrest 237610 van 30.06.2020)."

De verzoeker had in zijn machtigingsaanvraag van 22 januari 2019 ook reeds gewezen op het arrest met nummer 139.269 van 11 mei 2004 van de Raad van State. De verzoeker toont evenwel niet aan dat zijn situatie gelijkaardig is als diegene die aan het voornoemd arrest van de Raad van State, waarnaar hij verwijst, ten grondslag ligt. Zo toont de verzoeker niet aan dat het onjuist is om te stellen dat hij *"geen bewijzen voor(legt) dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Bulgarije te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen"*.

Bovendien zijn Albanezen die houder zijn van een biometrisch paspoort, ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, (*Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39), vrijgesteld van de visumplicht. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen biomedisch paspoort kan bekomen dat hem in staat stelt om visumvrij naar Bulgarije te reizen en er te verblijven voor periodes van minder dan drie maanden.

De gemachtigde heeft zich op het standpunt gesteld dat het de Albanese onderdanen niet buitengewoon moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt om zich op een regelmatige manier te begeven naar de voormelde diplomatieke vertegenwoordiging. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat een bewijs van het tegendeel moet voorliggen opdat deze omstandigheid als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, temeer nu de bewijslast bij het indienen van de aanvraag bij de aanvrager en dus bij de verzoeker berust. Dat het om een negatief bewijs gaat, impliceert overigens nog niet dat een dergelijke bewijs onmogelijk kan geleverd worden. Zo valt niet in te zien waarom de verzoeker, via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Bulgarije, niet zou kunnen informeren naar de voorwaarden om als Albanese onderdaan aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeker heeft echter in zijn aanvraag geen begin van bewijs naar voor gebracht die de door hem beweerde onmogelijkheid kan aantonen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onjuist om te concluderen dat de loutere vermelding dat de verzoeker niet gerechtigd is op verblijf in Bulgarije, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.3.1.

Dat de kinderen en kleinkinderen van verzoeker allen de Belgische nationaliteit hebben en verzoeker veelvuldig contact heeft met zijn familie, zodat hij een familieleven in België heeft.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn kinderen woonden jaren samen en hebben dagelijks contact met elkaar, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dat een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker en zijn familie verblijven reeds jarenlang in België en verzoeker verbleef ook jarenlang legaal in België.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn familie teweegbrengt, temeer daar verzoeker een dagje ouder wordt en hij de steun van zijn familie meer nodig heeft.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.3.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn familie) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.3.2. Volgens de advocaat die ter terechtzitting voor de verzoeker verschijnt, wordt met 'de bestreden beslissing' in het derde middel in werkelijkheid de beide bestreden beslissingen bedoeld.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat hij en zijn kinderen jaren samenwoonden en zij thans nog dagelijks contact hebben met elkaar zodat er volgens hem kan worden aangenomen dat hij een gezinsleven in België heeft.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoeker met zijn (klein)kinderen als volgt gemotiveerd:

*“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij aanhaalt dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Hij benadrukt in dit kader dat hij reeds meer dan 18 jaar in België woont, dat hij twee Belgische kinderen en vier Belgische kleinkinderen heeft zodat er aangenomen kan worden dat hij een privéleven in België heeft. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad twee meerderjarige kinderen heeft die over de Belgische nationaliteit beschikken en dat zijn dochter twee kinderen heeft die eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij een loutere bewering dat zij een hechte familie vormen maar ter staving hiervan legt betrokkene enkel de identiteitskaarten van zijn kinderen voor, wat onvoldoende is om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.”*

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de hogere rechtscolleges. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De verzoeker betwist niet dat hij actueel niet samenwoont met zijn (klein)kinderen.

Een gezinsleven met zijn (klein)kinderen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Daarnaast verwijst de verzoeker ook naar zijn privéleven. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het privéleven als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij aanhaalt dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Hij benadrukt in dit kader dat hij reeds meer dan 18 jaar in België woont, dat hij twee Belgische kinderen en vier Belgische kleinkinderen heeft zodat er aangenomen kan worden dat hij een privéleven in België heeft. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

En:

“Wat betreft zijn hechte sociale banden opgebouwd gedurende zijn beweerde verblijf van 18 jaar legt betrokkene geen enkel stuk voor, ook wat betreft zijn zakelijke relaties legt betrokkene geen enkel bewijsstuk voor. Betrokkene toont dan ook niet aan dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid *in casu* van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. Het Hof erkent de relativiteit van dit onderscheid in zijn rechtspraak (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan en anderen v. Noorwegen*, § 68 – 69 met verwijzing naar: EHRM 26 april 2007, *Konstantinov v. Nederland*, no. 16351/03, § 46; EHRM 1 december 2005 *Tuquabo-Tekle en anderen v. Nederland*, no. 60665/00, § 42; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-VI; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 63, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-I; EHRM 21 februari 1990, *Powell and Rayner v. Verenigd Koninkrijk*, § 41, Series A no. 172). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de *fair balance*-toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of

overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten) (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Het EHRM stelde bovendien ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat een terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet.

Daarenboven zijn Albanezen die houder zijn van een biometrisch paspoort, ingevolge de verordening (EU) nr. 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, (*Pb.L.* 28 november 2018, afl. 303, 39), vrijgesteld van de visumplicht. Het staat de verzoeker dan ook vrij om zijn familieleden die in België verblijven op regelmatige tijdstippen te bezoeken in afwachting van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.4.1. Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met als motivering een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° Vw. (vreemdeling vrijgesteld van visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen).

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker langer in het rijk verblijft dan de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verweerder genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker al meer dan 20 jaar in België verblijft en Belgische kinderen en kleinkinderen heeft.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

3.4.2. De verzoeker kan *in casu* niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt immers over inreisverboden. Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt”*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het vierde middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

3.4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de tweede bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat *“(d)e B-kaart van betrokkene (...) vervallen (is) sinds 26.09.2019”* en *“(d)e maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen (...) op heden aldus ruimschoots overschreden (is).”*

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat geen bevel kan worden afgegeven indien daardoor hogere verdragsrechtelijke normen in het gedrang komen, noopt op zich nog niet tot een specifieke, uitdrukkelijke motivering in de bestreden akte. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering, zodat er in principe enkel moet worden weergegeven waarom deze beslissing wordt genomen en er niet, op negatieve wijze, moet worden gemotiveerd waarom er geen elementen zijn die zich ertegen verzetten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelf de motieven moeten worden opgenomen aangaande de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde situaties, dient erop te worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de bestreden akte zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen, zoals *in casu* de eerste bestreden beslissing die op dezelfde dag werd genomen. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de geboden motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de gemachtigde is gekomen tot de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde

verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever.

Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, het hoger belang van het eventuele kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoeker, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

In het administratief dossier bevindt zich een nota van 17 augustus 2020, die werd opgesteld door K. A., dit is de gemachtigde die de bestreden beslissing nam. Deze nota luidt als volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) *Hoger belang van het kind:*

➔ *geen elementen*

2) *Gezin- en familieleven:*

➔ *het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene vormt bovendien geen gezinseenheid met zijn Belgische familieleden en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond.*

3) *Gezondheidstoestand:*

➔ *geen elementen”*

Hoewel deze nota werd opgesteld enige tijd voordat de tweede bestreden beslissing werd genomen, blijkt niet dat deze daarom *ipso facto* niet langer relevant zou zijn.

De verzoeker maakt immers geen gewag van minderjarige kinderen of van enige gezondheidsproblematiek in zijn hoofd, zodat niet blijkt dat de gemachtigde met enig relevant gegeven in dit verband rekening diende te houden.

De thans tweede bestreden beslissing werd bovendien genomen op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar als de eerste bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de aanwezige familieleden van de verzoeker in België, in die zin dat op grond van een concreet onderzoek van de elementen uit de aanvraag werd geoordeeld dat de aanwezigheid van verzoekers familieleden in België hem er niet van vrij stelt om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er kan in dit verband worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.3.3. wordt uiteengezet. Hieruit blijkt dat de verweerder bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk ook verzoekers gezins- en of familieleven in rekening heeft genomen. De verzoeker toont niet aan dat hierbij enig dienstig gegeven zou zijn miskend. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4.5. Het vierde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE